

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 434/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spol. s r. o., I., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. M. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 153/2010 zo 17. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 153/2010 zo 17. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených, sťažovateľka vystupovala v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Cb 254/2009 ako povinná a rozsudkom pre zmeškanie zo 6. novembra 2009 jej bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 22 312,75 € s príslušenstvom.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie 22. apríla 2010, ktorým žiadala, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cob 153/2010 zo 17. júna 2010 odmietol odvolanie sťažovateľky. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„Odvolanie bolo podané 22. apríla 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Z uvedeného dôvodu odvolací súd v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odvolanie ako oneskorene podané odmietol.“*

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že o konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 22 Cb 254/2009 nevedela až do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré jej bolo doručené 12. apríla 2010 *„už na správnu adresu“* (k zmene obchodného mena a sídla sťažovateľky došlo 4. februára 2010, pozn.). Sťažovateľka následne podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 22 Cb 254/2009 zo 6. novembra 2009, v ktorom namietala, že v dôsledku nesprávneho doručovania jej bola odňatá možnosť brániť svoje práva v prebiehajúcom súdnom konaní.

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo jej odvolanie odmietnuté pre oneskorenosť, boli porušené jej ústavné práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, pretože neboli dodržané všetky náležitosti právnej fikcie náhradného doručenia, čo údajne krajský súd nevzal do úvahy pri odmietnutí jej odvolania.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„1. Ústavné právo sťažovateľa: M. spol. s r. o. so sídlom I., zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy bolo porušené uznesením Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 2Cob/153/2010 zo dňa 17.06.2010.“

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/153/2010-116 zo dňa 17.06.2010.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 937,61-€ (v sume 386,64- € za úkon právnej pomoci za dva úkony právnej pomoci a dva krát paušálna náhrad a DPH) a zaplatiť ich advokátovi do 30 dní od doručenia rozhodnutia.“*

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd rozhodol „o odložení právoplatnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/153/2010-1 16 zo dňa 17.06.2010 ako aj o právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu 22CB/254/2009-83 zo dňa 06.11.2008“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s rozhodnutím krajského súdu, ktorý nevzal do úvahy skutočnosť, že z iných konaní vedených na okresnom súde mala byť súdu známa správna adresa na doručovanie, a preto podľa jej názoru neboli dodržané všetky náležitosti právnej fikcie náhradného doručovania ustanovené v § 48 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V dôsledku uvedeného malo údajne dôjsť k porušeniu jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

1. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa § 48 ods. 2 OSP ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenie podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým ustanovenie § 48 ods. 2 OSP, ako aj obsah relevantných dôkazov napadnuté uznesenie krajského súdu treba považovať aj za vecne správne.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol, že okresný súd doručoval písomnosti na adresu uvedenú v obchodnom registri, pričom v súdnom konaní sťažovateľka zmenu doručovacej adresy okresnému súdu neoznámila. Ďalej krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne uviedol, že odvolanie podané 22. apríla 2010 bolo podané oneskorene.

Ústavný súd tu poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. rozsudok EPLS Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

„Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B).

Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade pre účely doručovania písomností sťažovateľke v rámci aplikácie § 48 ods. 2 OSP boli relevantné údaje zapísané v Obchodnom registri Slovenskej republiky. Ich relevanciu nemohla ovplyvniť námietka sťažovateľky, že súdu mala byť známa iná adresa sťažovateľky pre doručovanie, ktorú oznámila vo viacerých konaniach vedených pred tým istým súdom, keďže je neprimerané očakávať, aby súd zisťoval ďalšiu adresu sťažovateľky pre účely doručovania uvedenú v iných nesúvisiacich konaniach vedených na tom istom súde. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v okolnostiach daného prípadu primeraným spôsobom preskúmal správnosť aplikácie § 48 ods. 2 OSP okresným súdom, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia sa obmedzil len na rozhodujúce fakty pre posúdenie tejto otázky. Odôvodnenie napadnutého uznesenia tak poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok.

Sťažovateľka ďalej namietala, že v odôvodnení uznesenia je nesprávne označený deň uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa zistení ústavného súdu je tento údaj v odôvodnení napadnutého uznesenia skutočne nesprávne uvedený, ale z kontextu celého odôvodnenia je zřejmé, že ide o zjavnú pisársku chybu. Toto pochybenie krajského súdu však v konkrétnych reáliách nemohlo mať žiadny vplyv na vecnú správnosť výroku napadnutého rozhodnutia a ostatných častí jeho odôvodnenia (výsledkom prípadného opätovného prerokovania a rozhodnutia veci by nebolo iné meritórne rozhodnutie, ale len oprava dátumu uplynutia lehoty na podanie odvolania), preto podľa názoru ústavného súdu samo osebe nevyvoláva zásah do sťažovateľkiných práv v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd z týchto dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne konformné a vylučujúce tak možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

2. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na predmet ochrany podľa uvedeného článku ústavy konštatuje zjavnú neopodstatnenosť *prima facie*, keďže ten upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Preto ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy nie je priamo aplikovateľné na konkrétny individuálny prípad sťažovateľky, ktorý prebiehal pred všeobecnými súdmi. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (na odloženie právoplatnosti napadnutého uznesenia, zrušenie napadnutého uznesenia a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010